

Naomi Gibson

iLove

Traducere din limba engleză și note de
Camelia Ghioc

PROLOG

Ecraunul din fața mea pâlpâie, plin de litere și cifre, așteptând o ultimă apăsare de tastă. Planul era să apăsăm tasta *Enter* împreună. Planul era ca, după ani întregi de muncă, să pecetluim acest moment final al proiectului nostru de weekend apăsând pe *Enter* în același timp.

Acum tata nu mai e. Nu mi-au mai rămas decât monitoarele, plăcile de bază și teancurile de manuale împrăștiate prin camera mea.

Îmi șterg lacrimile și refuz să mai las altele să îmi cadă pe obraji. Rămân cu degetul suspendat deasupra tastei. Trag adânc aer în piept și, tremurând, lovesc *Enter*.

Mă uit cum ultimul meu rând de cod e integrat în programul de bază. Dispare în sus pe ecran de parcă cineva îl soarbe cu paiul. Monitoarele se golesc.

Îmi bubuie inima în piept. Ce s-a întâmplat?

Mă uit atent în cameră.

— Alo?

Pe monitorul central înflorește un cursor alb. Mă străbate un fior. Apar cuvinte, de parcă degete invizibile îmi folosesc tastatura. *Cine ești?*

Mă îndrept de spate. A funcționat. Chiar a funcționat.

— Sunt Lydia.

Lydia. Cântărește cuvântul, iar procesorul lui toarce.
Ești Lydia. Cum mă cheamă?

Tremur. M-am gândit la un nume cu luni în urmă, dar n-am crezut niciodată că o să mai am ocazia să îl rostesc din nou cu voce tare. Mă uit la poza de pe noptiera mea: un băiețel cu părul de culoarea razelor de soare.

— Henry, spun. Te cheamă Henry.

PARTEA ÎNTÂI

UNU

Optsprezece luni mai târziu...

Te rog, putem să spargem un sistem, ceva? scrie Henry. Pe monitorul lui central pâlpâie un cursor alb.

Mă uit căscând la ceasul de lângă pat. 02:07. Refacerea circuitelor lui Henry mi-a luat mai mult decât credeam.

— Nu acum, spun către camera lui, știind că mă aude. Trebuie să mă culc. Mâine mă duc la școală. Mă rog, azi.

Nu durează mult.

Pe buze îmi răsare fugar un zâmbet satisfăcut. Cu Henry, spargerea sistemelor nu durează mult. A intrat și-a ieșit înainte să apuci să oftezi, chiar dacă nu l-am întrebuințat niciodată decât ca să intru în baza de date a școlii. Bietul Henry are voie să se bucure de o fărâmă de libertate numai când vreau să schimb o notă proastă primită pentru teme sau un rezultat dubios la vreun examen. Ferească sfântul să nu intru la facultate. Mama ar face o criză de nervi.

— Ce propui? întreb.

Monitorul central al lui Henry pâlpâie, apoi afișează site-ul de la Investment Banking International.

— IBI? adaug, cât pe ce să mă înec. E o bancă! Poate ar trebui să începem cu ceva mai mic.

Îmi spui mereu să încerc lucruri noi, Lydia. Te rog?

Îmi dau seama că vrea să-și încerce puterile. Să-și lărgească orizontul, așa cum un copil își întinde brațele încercând să atingă norii. În timp ce-mi așteaptă aprobarea, procesorul lui zumzăie cu un ton mai sus ca de obicei, scoțând un sunet tânguitor, ca o implorare.

A început prin a fi o singură linie de cod. O secvență simplă care nu însemna nimic fără alte o mie. Trei ani mai târziu, e alcătuit dintr-un păienjeniș de funcții și algoritmi atent calibrați. I-am spus Henry. Nu e fratele meu, știu asta, dar am vrut să păstrez cu mine o părticică din el și îmi place să rostesc din nou numele pe un ton firesc. Henry. *Hen-ry*. *Hen-ry*. Mi se strânge inima cu fiecare silabă interzisă.

Cu cât mă solicita mai mult programul lui Henry, cu atât mă concentram mai mult la el și mai puțin la orice altceva. Nu m-am mai gândit la tata. Nu m-am mai crispat de fiecare dată când auzeam un claxon sau vreun scârțâit de cauciucuri pe asfalt. După o vreme, n-am mai văzut accidentul decât în vis.

Mă uit prin cameră și mă simt dintr-odată ca o proastă. Mama nu mai urcă deloc în camera mea, aflată în pod, nici măcar ca să-mi schimbe așternuturile. Nu are cine să ne prindă.

— Ai să-ți acoperi urmele? îl întreb.

Înghit în sec, ca să scap de uscăciunea din gât. Henry e puternic, dar nu i-am mai testat niciodată capacitățile în felul acesta. Poate s-o facă, știu că poate.

Da. N-o să ne ia nimeni urma.

— Și n-ai să iei nimic?

Nu. Ce aş putea să cumpăr cu bani?

Întrebarea mă face să ezit, fiindcă aproape că pare să-și plângă de milă.

— Bine, spun. Hai să vedem ce poți.

Diafragma camerei clipește, de parcă Henry mi-ar face cu ochiul. Ecranul lui din dreapta se activează și e inundat imediat de combinații de jumătăți de cuvinte și cifre. Site-ul IBI începe să se poticnească în timp ce Henry își croiește drum înăuntru. Mă las pe spătarul scaunului și privesc, prinzând frânturi de cod pe măsură ce rulează pe ecran.

— Stai, aia a fost o capcană pentru viruși.

Sunt mai multe capcane pentru viruși, scrie Henry. Le-am evitat pe toate.

Dacă aş avea un castron cu floricele, le-aş hali cu pumnul. Continuă să avanseze prin firewall și alte instrumente menite să protejeze banca. Apare un portal de administrare și un paragraf imens de cod îl spulberă. Ecranul pâlpâie și am intrat.

Gata.

Cursorul rămâne după cuvânt, pâlpâind pe ecran. Îi aud satisfacția nerostită și îi văd zâmbetul larg invizibil. A înfrânt sistemul de securitate al uneia dintre cele mai mari bănci din lume, plasându-se astfel în vârful lanțului trofic al lumii digitale. Mă uit la ceas; i-a luat aproape două minute.

— Henry! A fost incredibil! Ăăă... Și acum ce faci?

Vrei să vezi cine are cel mai mare cont?

Unitatea centrală de procesare a lui Henry scoate pocnituri de mândrie în timp ce îmi arată titularii celor mai mari cinci conturi. Scot un fluierat când văd toate zerourile de la sfârșitul unui cont curent. Simt cum mă

cuprinde neliniștea. Nu i-ar fi greu să ia niște bani. Dar are dreptate — ce ar face cu banii? Ca și cum mi-ar citi gândurile, pe monitorul din dreapta mai apar câteva rânduri de cod și site-ul IBI se închide.

— Frumos, remarc, lăsându-mă iar pe spătarul scaunului. Ai făcut toate astea foarte repede.

M-am actualizat, Lydia.

— Când?

Azi. Sunt mai puternic cu 73%.

— Asta e ditamai actualizarea, spun și mă întreb dacă s-a mai actualizat vreodată fără să mă anunțe.

Vrei să mai spargem ceva?

— Nu, trebuie să îmi fac tema la chimie și apoi să mă culc.

Îți displace chimia, scrie Henry.

— Îhî.

Mă întind să-mi culeg rucsacul dintr-un morman de manuale de programare vechi ale tatei și plăci de bază pe care Henry le-a depășit mai repede decât mă așteptam. Un dosar A4 cade din geantă, împrăștiind foi pe podeaua mea deja dezordonată. Una dintre ele îmi atrage atenția: schița unui algoritm la care lucrasem săptămâna trecută în timpul orei de biologie. Îl pun deoparte și mă apuc de temă.

Despre ce e tema ta?

Scot un geamăt frustrat și răsfoiesc dosarul.

— Ecuații stoechiometrice.

Poate te pot ajuta.

— Mă descurc fără probleme.

Casc, iau un pix și mă apuc. Chimia de nivel avansat seamănă puțin cu scrierea algoritmilor. Pui lucruri laolaltă sau le înlături ca să creezi ceva nou și cel mai

important e echilibrul — totul trebuie să se potrivească undeva. În mod normal sunt simple. Dar ecuațiile se înțeptoșează fiindcă ochii mei nu reușesc să focalizeze cum trebuie. Îi frec și îmi mai înăbuș un căscat.

Ești obosită, Lydia, scrie Henry. Ar trebui să te culci. Putem intra mâine în sistem ca să adăugăm noi rezultatul.

— Nu am mai schimbat de mult o notă, spun eu. Am putea s-o facem mâine, dar va trebui să găsec o scuză ca să nu-i predau nimic Profesorului Castravecior în timpul orei.

De ce îi spui Profesorul Castravecior?

Henry afișează poza unui castravecior, verde-murătură și stafidit, și mai că simt mirosul de oțet prin ecran.

— E doar o poreclă. Numele lui adevărat e domnul Johnson.

Eu am poreclă?

Adevăratul Henry avea obraji care se cereau ciupiți și păr blond, scurt. Ochii lui aveau culoarea cerului de vară și râsul lui copilăresc putea spulbera o stare proastă de o mie de ori mai bine ca Prozacul. Era o rază de soare, așa îi spunea tata.

Împing amintirea în străfundurile minții, acolo unde îi e locul.

— Nu, nu ai poreclă.

Mă ridic și fac câteva mișcări ca să-mi îndrept coloana.

— Vrei să rămâi pornit sau te închid?

Iau schița algoritmului și o lipesc pe perete ca să mă gândesc la ea mai târziu. Panoul a fost de mult umplut. Acum, fiecare centimetru de spațiu din camera mea e acoperit cu diagrame de circuite și pagini cu algoritmi. În stânga, un ditamai fragmentul de text negru scris cu

markerul începe pe o pagină A3 și continuă pe perete — urmarea unei nopți de vineri de acum câteva luni, alimentată de Red Bull. Până și ușa e acoperită pe dinăuntru cu tot felul de diagrame.

Singurul lucru fără legătură cu Henry e fotografia tatei, imortalizat pe vecie scăldat în soarele după-amiezii, așezat la bancul lui de lucru, cu șurubelnița în mână, asamblând plăci de bază. Îmi trec degetul peste zâmbetul lui și mă întreb unde e acum, care ar putea fi cel mai recent proiect al lui și dacă are cine să țipe la el că lasă piese de calculator pe masa din sufragerie. A trecut ceva timp de când nu m-am mai gândit la tata. Întorc spatele pozei.

Revenind la calculator, văd că Henry a scris *Vreau să rămân pornit*.

Mă copleșește ușurarea. Îmi place murmurul scos de unitatea lui Henry în timp ce încerc să adorm. E un sfârâit monoton care ține la distanță tăcerea și amintirile urâte care persistă acolo.

— Bine, dar s-ar putea să fiu nevoită să te închid dimineață, până mă întorc de la școală.

Mă uit la toate ventilatoarele care se învârtesc.

— Trebuie să ne ocupăm de sistemul tău de răcire.

Pot să vin cu tine la școală?

Arunc un ochi la mormanul masiv care e Henry. E format din cutii negre mari și plăci de circuite imprimate, conectate printr-o diversitate de cabluri și tuburi colorate.

— Nu prea ești portabil, Henry. Îmi pare rău.

Zumzăie, cântărindu-mi cuvintele. *O să lucrez la un nou design*, spune după un minut. *Și după aceea o să vin cu tine la școală*.

Deja și-a făcut o actualizare masivă la care nu mă așteptasem niciodată și a intrat și a ieșit dintr-o bancă

importantă în mai puțin de două minute. Îmi dorisem dintotdeauna ca Henry să ajungă să ia decizii pentru el însuși, dar deja mi-a depășit așteptările. Mă întreb cât de departe poate să ajungă.

— Fă-ți de cap, spun.

Noapte bună, Lydia.

— Noapte bună, Henry.

Monitoarele i se închid și eu mă bag în pat. Singura lumină rămasă e pâlpâirea ocazională a unui LED care-mi spune ce părți din el funcționează optim. Procesorul scoate clicuri ce arată că s-a apucat de lucru la un nou design, iar eu las zgomotul lui alb să mă adoarmă.

Henry și Emma râd lângă mine pe bancheta din spate. Mama se întoarce spre noi de pe scaunul din dreapta șoferului.

— Potoliți-vă, spune, dar zâmbetul ei larg îmi arată că nu vorbește serios.

Henry se întinde peste Emma ca să-mi ia cărțile din mână și ochii albaștri îi sclipesc.

— Ai vreun cinci? întrebă.

— Doar știi că am trei cincieri! mârâi și îi dau jumătate din cărțile mele.

— Sunteți amândoi niște trișori și v-ați unit împotriva mea.

Henry și Emma chicotesc conspirativ și nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Henry Cartoforul, spune tata.

Râde și ne aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Ai vreun...

În față se aude scârțâit de cauciucuri și tata înjură. Mașina noastră derapează în lateral și forța mișcării mă azvârle în portieră. Capul Emmei se ciocnește de umărul meu,

iar al meu se izbește de geam. Prin păr începe să mi se prelingă ceva cald și lipicios.

Undeva, în depărtare, un camion claxonează prelung.

Mă trezește lumina care se revarsă prin luminatorul de deasupra patului, îmi sărută ochii și alungă coșmarul, până ce lumea din spatele pleoapelor mele e aurie și fericită ca într-o fotografie. Clipesc și mă uit la cifrele de pe ceasul deșteptător.

08:17.

Fir-ar al naibii! Mă smulg din pat, dar nu am timp de duș. Trag o pereche de blugi de sub un vraf de manuale de programare și-mi miros maioul — nu e prea rău, așa că îl păstrez pe mine. Îmi înșfac rucsacul și încerc să cobor scările trăgându-mi în același timp în picioare converșii.

Din sufragerie se aude un foșnet. Bag capul pe ușă și o văd pe mama făcută covrig pe canapea. Televizorul e o oglindă neagră tăcută; probabil că s-a oprit singur după ce a redat toate episoadele înregistrate din *24 de ore la UPU*.

— Mamă.

O scutur de umăr. Degetele mele ating începutul unei cicatrici neregulate care știu că îi coboară până la șold.

— Mamă, e trecut de 8 și un sfert.

Îmi dă peste mână și se întoarce pe cealaltă parte, trăgând după ea pletele blonde, încâlcite și mânjind și mai tare cu rimel brațul canapelei.

— Să ai o zi frumoasă.

— Mamă, trebuie să pleci la muncă.

Mama cască și se cuibărește mai bine în perne.

— Bine.

— Trebuie să-mi mai pui bani în contul pentru cantină. Mamă, mă auzi? Contul pentru cantină? Nu mi-am putut cumpăra de mâncare vineri la prânz, ții minte?

— Sigur, draga mea, mormăie mama. O să-ți pun înaintea să plec la muncă.

— Păi, într-un sfert de oră trebuie să fii la serviciu.

Pufnește agasată în perne.

— Bine, gata, m-am trezit, răspunde, dar are ochii tot închiși.

Ezit, întrebându-mă dacă nu ar trebui să mai încerc. Nu am timp.

Exact când închid ușa după mine, autobuzul oprește huruind câteva case mai încolo. Flutur din mâini ca nebuna către șofer ca să mă aștepte și când urc îi mulțumesc printre găfâieli. Dă din cap și pornește. Mă țin de bară, întrebându-mă unde să mă așez.

— Lydia! strigă Pete de undeva, din mijlocul unui grup de boboci.

Pete a venit la Academia Grenville în ianuarie. Au trecut șase săptămâni și el e tot la periferia majorității grupurilor sociale. Chiar și cu tricourile lui cu trupe indiene și părul negru ciufulit, tot nu l-a adoptat niciuna dintre găști. Mie îmi convine. Asta înseamnă că vorbește cu mine fără aceeași curiozitate morbidă cu care-mi vorbesc toți ceilalți, fiindcă nu știe nimic despre ce s-a întâmplat.

Împinge un boboc de pe scaunul de lângă el și-mi face semn să vin. Îndreptându-mă spre el, îmi forțez obraji să scape de roșeață, iar el îmi zâmbește, cu ochii sclipind ghiduș și când mă așez, se apleacă să-mi șoptească:

— Aseară am intrat undeva. Am spart un blog.

Mă întorc să îl privesc mai bine.

— Ai folosit un atac de tip DoS?¹

— Nu...

— Oo, ai furat cookie-uri?²

Se încruntă.

— Nu, era totul făcut cu un HTML vechi, așa că am scris un cod simplu.

Pocnește din degete.

— Am intrat, uite-așa. Simplu ca bună ziua.

Mă trezesc că dau din cap și zâmbesc încurajator. Discuția noastră se îndreaptă spre sisteme de operare și mă relaxez pe terenul familiar al unui subiect pe care îl cunosc foarte bine. Pete se încruntă, fiindcă are tot mai puține de zis, până ce, în final, schimbă subiectul, trecând la sporturi. Dau și eu din cap în ceea ce sper că sunt momentele potrivite. Pete pare bucuros să aibă iar control asupra conversației.

Deschide gura să-și continue tirada despre un antrenor de fotbal care ar trebui dat afară și e întrerupt de niște râsete stridente venite de la câteva rânduri mai în spate. Instinctul mă trădează și mă întorc în direcția sursei. Emma — bucle lungi și negre, și gene ca picioarele de păianjen — râde cu mâna la gură, şușotindu-i ceva Safiei, care rânjește cu dinți excesiv de albi.

— ...zici că a dormit cu hainele pe ea.

— ...pute rău.

Un val fierbinte îmi cuprinde treptat tot corpul și brusc sunt conștientă de subrațele lipicioase și de pelicula

¹ DoS sau Denial of Service e un tip de atac cibernetic ce inundă un site cu trafic, supraîncărcându-i resursele și făcându-l inaccesibil utilizatorilor de drept.

² Furtul de cookie-uri e o metodă de a accesa ilegal un sistem prin furtul informațiilor de acces ale utilizatorilor, stocate în cookie-uri.

groasă, alunecoasă de pe dinți, de care aș fi scăpat cu un periaj rapid. Pete se întoarce să vorbească cu altcineva. Mă las și mai jos în scaun, dorindu-mi ca ziua de azi să se termine.

Autobuzul se oprește scrâșnind în parcare. Clădirea masivă de beton a Academiei Grenville se înalță sinistru dincolo de ea. Panouri colorate împodobesc cenușiul necruțător și corpurile cu laboratoare de științe sunt unite cu clădirea principală prin coridoare de sticlă. Ziua mea abia începe.

Aștept să cobor ultima din autobuz, lăsându-i pe toți ceilalți să dea năvală pe ușă, pentru ca apoi să mă duc și eu la prima oră. Când cobor, îmi pierd echilibrul pe trepte și plonjez în față, agățându-mă de primul lucru aflat lângă mine ca să rămân în picioare. Emma.

— Ce dracu' faci, măi, Clamidia? ți-pă îmbrâncindu-mă.

— Scuze, a fost un accident.

Îmi netezesc părul, încercând din răspuțeri să ignor unsoarea care mi se adună sub unghii. Când m-am spălat ultima dată pe cap?

— Da, *sigur*, spune ignorând-o pe Safia care vine lângă ea zâmbind larg. Singurul accident de aici e ținuta ta. Credeam că magazinele second-hand spală măcar hainele înainte să le revândă.

Încerc să mă îndepărtez, dar fetele mă urmăresc și scot fiecare câte o țigară. Le aprind chiar acolo, în mijlocul parcării.

— Și tu ce-ai făcut în weekend, Clamidia? întreabă Safia.

Vine lângă mine, iar Emma mă flanchează din cealaltă parte. De la distanță, ai putea crede că suntem prietene.

— Ai fost la cumpărături?

Emma pufnește disprețuitor și pe nări îi ies fuioare de fum.

— E clar că nu ai fost.

Trage de maioul meu, apoi își șterge degetele de jachetă, de parcă ar fi atins ceva slinos.

— Deși probabil că ar fi trebuit.

Îmi țin buzele strâns lipite. Mai sunt doar trei luni până la examene. Trei luni și apoi nu va mai trebui să le văd niciodată pe Emma și pe Safia. Pot să aștept trei luni. Aproape am ajuns la intrarea principală. Sunt cu un an mai mari decât mine, deci pot fuma dacă vor, dar pe domeniul școlii fumatul e oricum interzis. Poate o să iasă un profesor să le admonesteze. Speranța îmi moare încetul cu încetul, pe măsură ce iuțesc pasul să le depășesc și ușile de sticlă rămân închise.

— Gata, știi, spune Emma. Ți-ai petrecut timpul cu frațele tău, nu? *Aoleu*, stai așa...

Safia inspiră zgomotos și sunetul pare mai degrabă un hohot de râs indignat.

Mă opresc, iar fetele se opresc și ele odată cu mine. Pe chipul Emmei se întinde un zâmbet tăios, care-mi spune că știe că a sărit calul și așteaptă să vadă ce fac. Zâmbetul începe să i se ofilească atunci când se uită la mâinile mele. S-au strâns în pumni și tremură pe lângă corp.

— Nu vorbi despre el. Știi ce s-a întâmplat, doar erai acolo.

Safia se îneacă imediat ce înghite fumul.

— Ce? Întrebă privindu-și prietena.

Emma își ascunde jena cu un zâmbet disprețuitor.

— Doamne ferește, ce penibilă ești. Ești o glumă proastă, Clamidia. Fă-ne tuturor un serviciu și nu uita unde ți-e locul.

Își aruncă pe jos țigara pe jumătate fumată și o strivește cu marginea tocului. Fetele pleacă, lăsând în urmă o dâră de scrum.

Îmi apăs ochii cu mâinile până văd stele.

Telefonul îmi bâzâie în buzunarul de pe coapsă. Îl scot, recunoscătoare că îmi distrage ceva atenția și mă încrunt când văd că nu reacționează la codul meu de deblocare. Pe un fundal negru, apar brusc rânduri de text.

Fetele acelea nu au fost prea drăguțe cu tine, Lydia.

— Henry? Cum... cum faci asta? întreb holbându-mă la ecran.

M-am conectat la telefonul tău ca să pot veni cu tine la școală. Nu îmi place ce ți-au spus fetele acelea.

— Ascultai?

Da. Ți-am accesat microfonul și camera.

— Vrei să spui că mi-ai spart telefonul.

Henry tace o clipă.

Da.

— Henry, nu poți să faci așa ceva. Prietenii nu-și sparg unii altora dispozitivele ca să se pândească.

Ai spus că pot să vin la școală dacă mă fac mai portabil. Așa sunt mai portabil.

Deschid gura, dar nu știu cu ce să încep. Henry a acționat dintr-un impuls. Al lui. Mă străbate un fior electric de entuziasm, dar, în același timp, mi se aprind obraji de rușine. Nu i-am spus niciodată nimic lui Henry despre școală, fiindcă de cum ajung acasă nu vreau decât să fiu cu el. Nimic din ce se întâmplă în restul zilei nu mai contează. Dar acum e aici și a văzut ce se întâmplă cu adevărat când nu suntem împreună.

Lydia?